

самъ ще ѝ намѣря едно момче“, — реши пакъ той въ себе си.

Но нѣкаква коварна мисълъ се обаждаше издълбоко у него и му шепнѣше, че не всичко е тъй, както мисли и както вѣрва, че тукъ има друго нѣщо, но той не го знае. И Даскалъ Ангелъ често поглеждаше дъщеря си. „Весела е, има нѣщо“, — мислѣше си той. Но да я разпита нѣщо или да ѝ се скара той не смѣше и затуй гнѣвътъ му се обърна пакъ срещу Даскалъ Андона. Той взе да го ругае още по страшно, още по-безмилостно.

— Одеве, като бѣхъ въ кръчмата, Филипъ ми каза, че вчера пакъ билъ тука.

— Кой, тате?

— Онзи хубостникъ, чичо ти. И какво току обикаля насамъ, какво ходи? Тозъ хайдукъ е намислилъ нѣщо...

— Не зная, тате. У насъ не е дохождалъ.

— Ти не си ли приказвала съ него?

— Съ чича ли? Не. У, колко време има откато не съмъ го виждала!

Даскалъ Ангелъ замълча, замисли се нѣщо. Следъ малко той каза:

— Я иди, къзъмъ, отвждъ, въ одаята. На иконостаса, подъ кандилото, оставилъ бѣхъ пари. Иди ги донесъ и ги тури въ сандъка. На ти ключа.

Мария донесе паритъ, тури ги въ сандъка и даде ключа на баща си. Даскалъ Ангелъ дъл-